

PROGRAM PRZEGLĄDU KRZYSZTOF KIEŚLÓWSKI PRO MEMORIA

I KOPIA

KINO LALKA WROCŁAW

(odsyła do Krakowa)

- 10.03. AMATOR
- 11.03. PRZYPADEK
BEZ KOŃCA
- 12.03. KRÓTKI FILM O ZABIJANIU
KRÓTKI FILM O MIŁOŚCI
- 13.03. PODWÓJNE ŻYCIE WERONIKI
ZESTAW DOKUMENTÓW
- 14.03. BLIZNA
- 15.03. TRZY KOLORY: BIAŁY
- 16.03. TRZY KOLORY: NIEBIESKI
- 17.03. TRZY KOLORY: CZERWONY

ARS KRAKÓW

(kopie z Wrocławia / odsyła do Poznania)

- 13.03. AMATOR
- 14.03. PRZYPADEK
BEZ KOŃCA
- 15.03. KRÓTKI FILM O ZABIJANIU
KRÓTKI FILM O MIŁOŚCI
- 16.03. PODWÓJNE ŻYCIE WERONIKI
ZESTAW DOKUMENTÓW
- 17.03. TRZY KOLORY: BIAŁY
- 18.03. TRZY KOLORY: NIEBIESKI
- 19.03. TRZY KOLORY: CZERWONY

PIONIER SZCZECIN

(kopie z Krakowa / odsyła do Poznania)

- 16.03. AMATOR
- 17.03. PRZYPADEK
BEZ KOŃCA
- 18.03. KRÓTKI FILM O ZABIJANIU
KRÓTKI FILM O MIŁOŚCI
- 19.03. PODWÓJNE ŻYCIE WERONIKI
ZESTAW DOKUMENTÓW
- 20.03. TRZY KOLORY: BIAŁY
- 21.03. TRZY KOLORY: NIEBIESKI
- 22.03. TRZY KOLORY: CZERWONY

MALTA POZNAŃ

(kopie ze Szczecina)

- 19.03. AMATOR
- 20.03. PRZYPADEK
BEZ KOŃCA
- 21.03. KRÓTKI FILM O ZABIJANIU
KRÓTKI FILM O MIŁOŚCI
- 22.03. PODWÓJNE ŻYCIE WERONIKI
ZESTAW DOKUMENTÓW
- 23.03. TRZY KOLORY: BIAŁY
- 24.03. TRZY KOLORY: NIEBIESKI
- 25.03. TRZY KOLORY: CZERWONY

II KOPIA

NASZE KINO TORUŃ

(wysyła do Olsztyna)

- 10.03. AMATOR
- 11.03. PRZYPADEK
BEZ KOŃCA
- 12.03. KRÓTKI FILM O ZABIJANIU
KRÓTKI FILM O MIŁOŚCI
- 13.03. PODWÓJNE ŻYCIE WERONIKI
ZESTAW DOKUMENTÓW
- 14.03. TRZY KOLORY: BIAŁY
- 15.03. TRZY KOLORY: NIEBIESKI
- 16.03. TRZY KOLORY: CZERWONY

AWANGARDA OLSZTYN

(kopie z Torunia/ wysyła do Warszawy)

- 13.03. AMATOR
- 14.03. PRZYPADEK
BEZ KOŃCA
- 15.03. KRÓTKI FILM O ZABIJANIU
KRÓTKI FILM O MIŁOŚCI
- 16.03. PODWÓJNE ŻYCIE WERONIKI
ZESTAW DOKUMENTÓW
- 17.03. TRZY KOLORY: BIAŁY
- 18.03. TRZY KOLORY: NIEBIESKI
- 19.03. TRZY KOLORY: CZERWONY

KULTURA WARSZAWA

(kopie z Olsztyna / wysyła do Łodzi)

- 17.03. AMATOR
- 18.03. PRZYPADEK
BEZ KOŃCA
- 19.03. KRÓTKI FILM O ZABIJANIU
KRÓTKI FILM O MIŁOŚCI
- 20.03. PODWÓJNE ŻYCIE WERONIKI
ZESTAW DOKUMENTÓW
- 21.03. TRZY KOLORY: BIAŁY
- 22.03. TRZY KOLORY: NIEBIESKI
- 23.03. TRZY KOLORY: CZERWONY
STILL ALIVE...

CHARLIE ŁÓDŹ

(kopie z Warszawy / odsyła do Bydgoszczy)

- 19.03. AMATOR
- 20.03. PRZYPADEK
BEZ KOŃCA
- 21.03. KRÓTKI FILM O ZABIJANIU
KRÓTKI FILM O MIŁOŚCI
- 22.03. PODWÓJNE ŻYCIE WERONIKI
ZESTAW DOKUMENTÓW
- 23.03. TRZY KOLORY: BIAŁY
- 24.03. TRZY KOLORY: NIEBIESKI
- 25.03. TRZY KOLORY: CZERWONY

ADRIA BYDGOSZCZ

(kopie z Łodzi)

- 24.03. AMATOR
- 25.03. PRZYPADEK
BEZ KOŃCA
- 26.03. KRÓTKI FILM O ZABIJANIU
KRÓTKI FILM O MIŁOŚCI
- 27.03. PODWÓJNE ŻYCIE WERONIKI
ZESTAW DOKUMENTÓW
- 28.03. TRZY KOLORY: BIAŁY
- 29.03. TRZY KOLORY: NIEBIESKI
- 30.03. TRZY KOLORY: CZERWONY

UWAGI: ZESTAW DOKUMENTÓW

Obejmuje następujące filmy:

- Murarz (17')
- Szpital (21')
- Z punktu widzenia nocnego portiera (17')
- Dworzec (13')
- Gadające głowy (15')
- Siedem kobiet w różnym wieku (16')
- Razem czas projekcji wynosi 99 minut

I'AM SO... SO...

Z uwagi na to, że jest tylko jedna kopia kinowa tego filmu grafik jej grania jest następujący:

- 10.03. Nasze Kino Toruń
- 14.03. Lalka Wrocław
- 17.03. Kultura Warszawa
- 18.03. Ars Kraków
- 19.03. Charlie Łódź
- 21.03. Malta Poznań
- 23.03. Pionier Szczecin
- 24.03. Adria Bydgoszcz

ZESTAW SKRÓCONY:

- 3-4.04. KINO WRZOS ŚWIECIE
(PRZYPADEK, AMATOR)
- 5-6.04. KINOMAX INOWROCŁAW
(TRZY KOLORY: BIAŁY,
KRÓTKI FILM O MIŁOŚCI)
- 3-4.04. HELIOS GRUDZIĄDZ
(PRZYPADEK, AMATOR)
- 5-6.04. DOM KULTURY CHOJNICE
(TRZY KOLORY: NIEBIESKI,
KRÓTKI FILM O MIŁOŚCI)
- 7-8.04. PIAST GNIEZNO (PRZYPADEK,
KRÓTKI FILM O MIŁOŚCI)

program przeglądu

KIEŚLÓWSKI - BIO- FILMOGRAFIA

KRZYSZTOF KIEŚLÓWSKI

Reżyser filmów dokumentalnych i fabularnych. Urodził się 27 czerwca 1941 roku w Warszawie w rodzinie urzędniczej i inżyniera budownictwa. Uczył się w szkole pożarnictwa we Wrocławiu i w Liceum Sztuk Teatralnych. Przez rok pracował jako garderobiany m.in. Edwarda Dziewońskiego, Tadeusza Łomnickiego, Aleksandra Bardinię, Zbigniewa Zapasiewicza w Teatrze Współczesnym w Warszawie. Studia na Wydziale Reżyserii Szkoły Filmowej w Łodzi rozpoczął w roku 1964 (wcześniej dwukrotnie nie dostał się) a ukończył w 1968 (dyplom 1970).

Debiutował w fabule filmem telewizyjnym *Przejście podziemne* (1973). Od 1974 roku reżyser wchodzący w skład Zespołu Filmowego „Tor”. Debiut kinowy nastąpił w roku 1976 dramatem społecznym *Blizna*.

Za swą twórczość filmową otrzymał dziesiątki nagród i wyróżnień, był laureatem „Felixy” – nagrody Europejskiej Akademii Filmowej. Wykładał reżyserię filmową na uczelniach w Kатовicach, w Berlinie Zachodnim, w Helsinkach, w Szwajcarii i w Łodzi. W roku 1990 został honorowym członkiem Brytyjskiego Instytutu Filmowego za „wybitny wkład twórczy do kultury ruchomego obrazu”. Od 1995 roku członek Akademii Filmowej w USA.

Zmarł 13 marca 1996 roku w Warszawie. Pochowany na Starych Powązkach.

W roku 1998 w Łodzi na ulicy Piotrkowskiej odsonięto jego gwiazdę w Alei Gwiazd.

W grudniu 2000 roku senat Uniwersytetu Śląskiego nadał jego imię Wydziałowi Radia i Telewizji.

FILMOGRAFIA

(filmy fabularne kinowe i telewizyjne – wszędzie jako reżyser i scenarzysta):

- 1973 – *Przejście podziemne*
- 1975 – *Personel*
- 1976 – *Blizna*
- 1976 – *Spokój*
- 1979 – *Amator*
- 1981 – *Krótki dzień pracy*
- 1981 – *Przypadek*
- 1984 – *Bez końca*
- 1987 – *Krótki film o zabijaniu*
- 1988 – *Dekalog*
- 1988 – *Krótki film o miłości*
- 1991 – *Podwójne życie Weroniki* (La double vie de la Veronique)
- 1993 – *Trzy kolory – Biały* (Trois Couleurs. Blanc)
- 1993 – *Trzy kolory – Niebieski* (Trois Couleurs. Bleu)
- 1994 – *Trzy kolory – Czerwony* (Trois Couleurs. Rouge)

NAGRODY FILMOWE:

PERSONEL

- Nagroda im. Andrzeja Munka (przyznawana przez Szkołę Filmową w Łodzi), 1975
- Samowar – Nagroda Entuzjastów Kina, 1975
- Międzynarodowa Nagroda Katolicka na MFF w Mannheim, 1975
- Grand Prix na MFF w Mannheim, 1975
- Złota Kamera w kategorii: debiut reżyserski w filmie fabularnym, 1976
- Nagroda Główna Jury na FPFF w Gdyni w kategorii filmu telewizyjnego, 1976
- Grand Prix „Wielki Jantar” na Koszalińskich Spotkaniach Filmowych, 1976
- Nagroda Dziennikarzy na FPFF w Gdyni w kategorii filmu telewizyjnego, 1976

BLIZNA

- Nagroda Specjalna Jury na FPFF w Gdyni, 1976
- Złote Grono na Lubuskim Lecie Filmowym w Łagowie, 1978

AMATOR

- Nagroda „Jantar” na Koszalińskich Spotkaniach Filmowych, 1979
- Nagroda Publiczności na Festiwalu „Człowiek – Praca – Twórczość” w Lublinie, 1979
- Złoty Medal na MFF w Moskwie, 1979

Nagroda FIPRESCI na MFF w Moskwie, 1979

Grand Prix – Nagroda Główna za najlepszy film na FPFF w Gdańsku, 1979

Nagroda Międzynarodowego Jury Ewangelicznego na MFF w Berlinie, 1980

Grand Prix „Złoty Hugo” na MFF w Chicago, 1980

SPOKÓJ

Złoty Ekran za najlepszy film, 1981

Nagroda Specjalna Jury na FPFF w Gdańsku, 1981

PRZYPADEK

Nagroda Stowarzyszenia Filmowców Radzieckich na MFF w Moskwie, 1987

Nagroda za scenariusz na FPFF w Gdyni, 1987

KRÓTKI FILM O MIŁOŚCI

Nagroda FIPRESCI na MFF w San Sebastian, 1988

Nagroda Międzynarodowej Organizacji Katolickiej ds. Filmu na MFFw San Sebastian, 1988

Nagroda za scenariusz na FPFF w Gdyni, 1988

Nagroda Specjalna Jury na MFFw San Sebastian, 1988

Nagroda za najlepszy film polski na FPFF w Gdyni, 1988

Nagroda Publiczności na MFF w Sao Paulo, 1989

Nagroda za reżyserię na MFF w Genewie, 1989

Nagroda miasta Schiltigheim na MFF w Strasburgu, 1989

Nagroda Przewodniczącego Komitetu Kinematografii, 1989

Nagroda Krytyki Filmowe na MFF w Sao Paulo, 1989

Złota Taśma za najlepszy film polski, 1989, 1990

KRÓTKI FILM O ZABIJANIU

Nagroda Przewodniczącego Komitetu Kinematografii za rok 1987, 1988

Nagroda FIPRESCI na MFF w Cannes, 1988

Nagroda Jury na MFF w Cannes, 1988

Nagroda za najlepszy film polski na FPFF w Gdyni, 1989

Felix – Nagroda Europejska dla Najlepszego filmu europejskiego, 1988

Złota Kaczka za najlepszy film polski roku 1988, 1989

DEKALOG

Nagroda Krytyki filmowej w Sao Paulo, 1989

Nagroda Krytyki na MFF w Montrealu, 1989

Nagroda Young Cinema na MFF w Wenecji, 1989

Nagroda Międzynarodowej Organizacji Katolickiego d/ s Filmu na MFF w San Sebastian, 1989

Nagroda FIPRESCI na MFF w Wenecji, 1989

Nagroda Krytyki na MFF w Dunkierce, 1989

Srebrna Taśma – nagroda krytyki włoskiej za najlepszy film zagraniczny prezentowany we Włoszech, 1990

Złoty Ekran za reżyserię, 1990

Nagroda Amerykańskiego Stowarzyszenia Krytyków Filmowych za wybitne dokonania w filmie zagranicznym, 2000

PODWÓJNE ŻYCIE WERONIKI

Nagroda Amerykańskiego Stowarzyszenia Krytyków Filmowych, 1991

Nagroda FIPRESCI na MFF w Cannes, 1991

Nagroda Jury Ekumenicznego na MFF w Cannes, 1991

Złota Taśma za najlepszy film za rok 1991, 1992

Złota Kaczka za najlepszy film polski 1991 roku

TRZY KOLORY: BIAŁY

Złoty Lew na MFF w Wenecji, 1993

Nagroda Katolickiego Biura Filmowego na MFF w Wenecji, 1993

Złota Kaczka za najlepszy film roku 1993, 1994

Srebrny Niedźwiedź za reżyserię na MFF w Berlinie, 1994

Nominacja do Cezara na najlepszą reżyserię, 1994

Nominacja do Cezara za najlepszy scenariusz, 1994

Nagroda Publiczności w Tarnowie, 1994

TRZY KOLORY: CZERWONY

Nominacja do Oscara za reżyserię, 1994

Nominacja do Oscara za scenariusz, 1994

Nominacja do BAFTA za reżyserię, 1994

Nominacja do BAFTA za scenariusz, 1994

Nominacja do Cezara za reżyserię, 1994

Nominacja do Cezara za scenariusz, 1994

TRZY KOLORY: NIEBIESKI

Złota Kaczka za najlepszy film polski za rok 1994, 1995

Amator

(1979)

Reżyseria: Krzysztof Kieślowski; **Scenariusz:** Krzysztof Kieślowski; **Zdjęcia:** Jacek Petrycki; **Muzyka:** Krzysztof Knittel; **Scenografia:** Andrzej Rafał Waltenberger; **Obsada aktorska:** Jerzy Stuhr (Filip Mosh), Małgorzata Żąbkowska (Irka, żona Filipa), Ewa Pokas (Anna Włodarczyk), Stefan Czyżewski (dyrektor fabryki), Jerzy Nowak (Stanisław Osuch, kierownik Filipa), Tadeusz Bradecki (Witek Jachowicz), Marek Litewka (Piotrek Krawczyk), Bogusław Sobczuk (Kędzierski, redaktor tv), Krzysztof Zanussi, Andrzej Jurga, Alicja Bieniewicz (Jaśka), Tadeusz Rzepka (Wawrzyniec), Aleksandra Kisielewska (sekretarka Hania), Teresa Szmigielówna, Tadeusz Huk, Marian Osuch, Tadeusz Sobolewski; **Produkcja:** Wielisława Piotrowska, Zespół Filmowy Tor, WFF Łódź, barwny, 117'; **Nagrody:** Złoty Medal i nagroda FIPRESCI na MFF w Moskwie, 1979; Nagroda Jury Ewangelickiego na MFF w Berlinie Zachodnim, 1980; Grand Prix – „Złote Lwy Gdańskie” na FPFF w Gdańsku, 1979; „Złoty Hugo” na MFF w Chicagu, 1980.

„Amator” – film zaliczany do nurtu tzw. kina moralnego niepokoju jest pierwszym fabularnym sukcesem Kieślowskiego. Scenariusz został napisany m.in. na podstawie rozmów z amatorami filmowcami. Ten autotematyczny film bogaty w wątki autobiograficzne reżysera, jest zarazem autorefleksyjnym spojrzeniem na pracę dokumentalisty, poruszającym problem etyki filmowców w czasach PRL-u. „Amator” to również opowieść o narodzinach samoświadomości twórczej reżysera. Głównego bohatera filmu można traktować jako alter ego Kieślowskiego. Mosh podobnie jak Kieślowski kręci filmy dokumentalne, przeżywa rozterki twórcze i podlega ograniczeniom władzy podobnie jak zawodowi reżyserzy w czasach Polski Ludowej.

Filip Mosh, pracownik zakładu przemysłowego kupuje kamerę filmową, aby na taśmie utrwalac dziecinstwo swojej córki w polskiej rzeczywistości lat siedemdziesiątych. Od swego dyrektora otrzymuje propozycję nakręcenia filmu upamiętniającego jubileusz zakładu pracy. Ten amatorski film zyskuje uznanie dyrekcji, w następstwie czego Filip staje się odpowiedzialny za zorganizowanie klubu filmowego na terenie przedsiębiorstwa. Kolejne realizacje filmów zamieniają się w jego pasję i pochłaniają twórczo głównego bohatera, spychając na dalszy plan jego życie rodzinne. Filip pokazuje w swoich filmach najbliższe i zarazem najlepiej mu znane otoczenie, w którym żyje. Realizując reportaże m.in.

o rodzinnym mieście, o koledze z pracy, krytycznie przedstawia problemy rzeczywistości. Staje się zaangażowanym społecznikiem, wrażliwym na niedolę ludzką, niesprawiedliwość otoczenia; porusza drażliwe tematy. To powoduje niezadowolenie dyrekcji.

W filmie samych siebie grają Sobolewski, Jurga, a także Zanussi, który uświadamia Filipowi społeczną odpowiedzialność reżysera. Sukcesy w konkursach, przychylnosc i zaangażowanie kolegów, stopniowo rodzą w Filipie samoświadomość reżysera i uzmysławiają mu wartość siły oddziaływania dokumentów, pozwalają odkryć dramaty społeczne. Jednocześnie ciągła nieobecność Filipa w domu doprowadza do kłótni z żoną. Jego działanie budzi w mieszkańcach miasteczka uznanie, a u przełożonych sprzeciw. Po telewizyjnej emisji dokumentu Filipa, jego przełożony odpowiedzialny za dział kultury w przedsiębiorstwie zostaje zwolniony z pracy. Uświadamia to Filipowi „ciemną stronę” roli dokumentalisty. Rozpad rodziny, niepokój twórczy, rozczarowanie budzą w nim niepewność, co do swoich przekonań. Postanawia zrezygnować z kręcenia filmów, aby poprzez poruszanie „niewygodnych tematów” nie wyrządzać szkody innym. Wraca do domu, z którego właśnie wyprowadziła się jego żona i córka. Włącza i kieruje kamerą na siebie. Ostatnia symboliczna scena sugeruje refleksję: reżyser najpierw powinien poznać siebie i poprzez swą obserwację wewnętrzną uprawomocnić siebie do opisu świata kamerą.

(1981)

Przypadek

Reżyseria: Krzysztof Kieślowski; **Scenariusz:** Krzysztof Kieślowski; **Zdjęcia:** Krzysztof Pakulski; **Muzyka:** Wojciech Kilar; **Scenografia:** Andrzej Rafał Waltenberger; **Obsada aktorska:** Bogusław Linda (Witek Długosz), Tadeusz Łomnicki (komunista Werner), Zbigniew Zapasiewicz (Adam, działacz partyjny), Bogusława Pawelec (Czuszka Olkowska), Marzena Trybała (Werka), Jacek Borkowski (Marek, działacz opozycyjny), Jacek Sas-Uhrynowski (Daniel), Adam Ferency (ksiądz Stefan, działacz opozycji), Monika Goździk (Olga Matwiszyn), Zygmunt Hubner (dziekan), Irena Byrska (ciotka Witka), Bohdan Ejmont, Jerzy Stuhr, Krzysztof Zaleski, inni; **Produkcja:** Jacek Szeligowski, Zespół B F, Polska, 1981; barwny, 112'; **Premiera:** 1987. 01; **Nagrody:** Moskwa (MFF) – nagroda Stowarzyszenia Filmowców Radzieckich, 1987; Gdynia (MFF) nagroda za scenariusz, nagroda za pierwszoplanową rolę męską, 1987.

„Przypadek” to film pokazujący trzy potencjalne życiorysy jednej osoby, możliwości wyboru między trzema rodzajami aktywności społecznej. Film wykorzystując formułę powiastki filozoficznej, opowiada o roli przypadku w życiu. Poznajemy trzy warianty życia Witka Długosza, jednak jako człowiek pozostaje taki sam, niezależnie od okoliczności. Wybranie postawy komunistycznej, chrześcijańskiej czy stoickiej jest zależne i determinowane przypadkiem w życiu. Film kręcony w 1981 roku, ze względu na zastrzeżenia władzy premiery doczekał się dopiero w 1987 roku.

Witek Długosz, rocznik 1956, jest studentem 3 roku medycyny w Łodzi. Wkrótce po tym jak przed swą śmiercią ojciec kieruje do niego ostatnie słowa „nic nie musisz”, Witek składa w dziekanacie podanie o urlop i decyduje się na wyjazd do Warszawy. Pędzi na dworzec, biegnie za pociągiem i odtąd jego los przebiega w trzech różnych wariantach.

Udaje mu się wskoczyć do pociągu, w którym poznaje starego komunistę Wenera, wierzącego w ideę i politykę partii. Swoim entuzjazmem zaraża Witka i poleca chłopaka wysokiemu funkcjonariuszowi partyjnemu Adamowi. Pod jego okiem Witek rozpoczyna pracę w organizacji i robi karierę jako działacz. Witek odświeża znajomość ze swoją byłą miłością Czuszką i nieświadomie wpływa na jej aresztowanie. Zrywa

kontakty z organizacją i dołącza do grupy aktywistów młodzieżowych, z którą ma wyjechać do Francji. Ze względu na napiętą sytuację w kraju wyjazd zostaje odwołany.

W drugim wariantcie, nie wskakuje do pociągu i wdaje się z bójką z kolejowym strażakiem, za co zostaje skazany na miesiąc publicznych robót. Poznaje środowisko opozycyjne i zostaje wciągnięty przez księdza Stefana w konspirację. Pracuje w tajnej drukarni, udostępnia swe mieszkanie na nielegalne spotkania, decyduje się na przyjęcie chrztu. Namawiany przez księdza na wyjazd do Francji na Sobór Młodych Witek odmawia przyjęcia paszportu, bowiem otrzymanie dokumentu wiąże się ze współpracą z resortem bezpieczeństwa.

W trzeciej wersji Witek nie zdąża na pociąg i nikt go nie zatrzymuje. Przy wyjściu z dworca spotyka swoją dawną koleżankę Olgę. Pod jej wpływem Witek wraca na studia i żeni się z nią. Broni dyplom, podejmuje pracę na uczelni i całkowicie się jej poświęca. Odmawia wstąpienia do partii i zupełnie nie angażuje się w polityczne wydarzenia. Dziekan proponuje mu cykl wykładów w Libii. Chcąc uczestniczyć w urodzinach żony przesuwając termin wylotu. Przy pożegnaniu dowiaduje się, że żona oczekuje drugiego dziecka. Samolot z Witkiem na pokładzie wybucha w powietrzu.

Bez końca

(1984)

Reżyseria: Krzysztof Kieślowski; **Scenariusz:** Krzysztof Kieślowski, Krzysztof Piesiewicz; **Zdjęcia:** Jacek Petrycki; **Muzyka:** Zbigniew Preisner; **Scenografia:** Allan Starski; **Obsada aktorska:** Grażyna Szapołowska (Urszula Zyro), Maria Pakulnis (Joanna, żona Dariusza), Aleksander Bardini (mecenas Labrador), Jerzy Radziwiłowicz (mecenas Antoni Zyro), Artur Barciś (Dariusz Stach), Michał Bajor (aplikant Miecio), Marek Kondrat (Tomek, przyjaciel Zyrów), Tadeusz Bradecki (hipnotyzer), Daniel Webb (Amerykanin), Krzysztof Krzemiński (Jacek, syn Zyrów), Marzena Trybała (Marta Duraj), Adam Ferency, Elżbieta Kilar, Jerzy Kamas, Hanna Dunowska-Hunek, Jan Tesarz, Andrzej Szalawski, Jacek Domański, Katarzyna Figura, Jacek Hilchen, Katarzyna Jungowska, Małgorzata Kaczmarska, Andrzej Krasicki, Bogdan Niewinowski, Tomasz Taraszkiewicz; **Produkcja:** Ryszard Chutkowski, Zespół Filmowy Tor, Polska, 1984; barwny, 103'; **Premiera:** 1985. 06. 17; **Nagroda:** Don Kichot-nagroda PF DKF, 1985.

„Bez końca” to film o problematyce współczesnej, dotyczący wydarzeń politycznych i polskich doświadczeń podczas stanu wojennego. Kieślowski użył ryzykownego zabiegu, wprowadzając na ekran postać nieobecną już w świecie żywych – ducha ingerującego w losy bliskich mu ludzi, niewidzialnego dla postaci ekranowych. Ukazał smutną i mroczną polską rzeczywistość przez pryzmat duchowości i mistycyzmu. Jest to film kontrowersyjny, negatywnie oceniony przez środowisko krytyków, a bardziej przychylnie przez publiczność. „Bez końca” to film zrealizowany na podstawie pierwszego wspólnego scenariusza Krzysztofa Kieślowskiego i Krzysztofa Piesiewicza.

W 1982 roku, w stanie wojennym, następnego dnia po własnym pogrzebie, mecenas Antoni Zyro wraca do swojego mieszkania, w którym śpi jego żona Urszula i synek. Od tego momentu będzie towarzyszyć żyjącym i ingerować w ich decyzje. Przed śmiercią planował, że będzie obrońcą w politycznym procesie robotnika Dariusza, który kierował strajkiem. Urszula poleca żonie Dariusza mecenasa Labradora, który – ponieważ od wielu lat nie uczestniczył w procesach politycznych – z oporami podejmuje

się obrony. Labrador próbuje przekonać Dariusza, że dla sądu nie ma znaczenia, co naprawdę oskarżony myśli. Radzi mu, jak powinien odpowiadać w sądzie i próbuje ustalić strategię obrony.

W międzyczasie Urszula zaczyna zauważać znaki od Antoniego i coraz silniej przeżywa brak męża. Niepowodzeniem kończy się wizyta u hipnotyzyera, który miał pomóc w wymazaniu Antka z pamięci Urszuli. Również Tomkowi przybytemu zza granicy nie udaje się pocieszyć żony przyjaciela.

Dariusz, pewny swoich przekonań, ulega w końcu namowom adwokata i decyduje się pójść na kompromis. Udaje mu się przekonać sąd o swojej niewielkiej winie i dostaje łagodny wyrok: półtora roku więzienia z zawieszeniem kary. W ławie sądowej widoczny jest nieżyjący mecenas Zyro. Dariusz, mimo niskiego wyroku, jest pełen rezygnacji, nie jest w stanie cieszyć się wolnością i nie potrafi nawet przywitać się ze swoją uradowaną córeczką.

Urszula, nadal cierpiąca po śmierci męża, odwozi synka do teściowej, po czym wraca do domu i odkręca kurki od gazu. Traci przytomność, a nad jej ciałem pojawia się Antek. Odchodzą razem leśną polaną w stronę drzew.

(1987)

Krótki film o zabijaniu

Reżyseria: Krzysztof Kieślowski; **Scenariusz:** Krzysztof Piesiewicz, Krzysztof Kieślowski; **Zdjęcia:** Sławomir Idziak; **Muzyka:** Zbigniew Preisner; **Scenografia:** Halina Dobrowolska; **Obsada aktorska:** Mirosław Baka (Jacek Łazarz), Krzysztof Globisz (adwokat Piotr Balicki), Jan Tesarz (taksówkarz), Zbigniew Zapasiewicz (przewodniczący komisji adwokackiej), Barbara Dziekan, Aleksander Bednarz (kat), Jerzy Zass (naczelnik więzienia), Zdzisław Tobiasz (sędzia), Artur Barciś (robotnik z miarą), Krystyna Janda (Dorota), Olgierd Łukaszewicz (Andrzej, mąż Doroty), Leonard Andrzejewski, Wiesław Bednarz, Zbigniew Borek, Władysław Byrdy, Ryszard W. Borsucki, Andrzej Gawroński, Henryk Guzek, Iwona Głębińska, Elżbieta Helman, Bogusław Hubicki, Helena Kowalczykowska, Krzysztof Luft, Henryk Łapiński, Bogdan Niewinowski, Maciej Maciejewski (prokurator), Andrzej Mastalerz, Jolanta Mielech, Marlena Miarczyńska, Lech Pietrasz, Małgorzata Pieczyńska, inni; **Produkcja:** Ryszard Chutkowski, PRF „Zespoły Filmowe”, Zespół Filmowy Tor, Polska, 1987; barwny, 84'; **Premiera:** 1988. 03. 11; **Nagrody:** Felix (Europejska Nagroda Filmowa) dla najlepszego filmu, 1988; nagroda Jury, nagroda FIPRESCI na MFF w Cannes, 1988; Grand Prix na PFFF w Gdańsku, 1988; Złota Kaczka (pismo „Film”) w kategorii: najlepszy film polski; 1988.

„Krótki film o zabijaniu” to wstrząsający, ascetyczny w formie film wpisujący się w dyskusję na temat kary śmierci. Kieślowski stawia pytanie o społeczny, moralny i etyczny wymiar tej kary.

Taksówkarz Marian czyści swój samochód na jednym z warszawskich osiedli. Młody mężczyzna Jacek snuje się bez celu po Starym Mieście, nie reaguje, będąc świadkiem brutalnej napaści. Stojąc nad balustradą, strąca kamień i rozbija szybę w przejeżdżającym poniżej samochodzie.

Piotr zdaje końcowy egzamin i zostaje adwokatem, uzasadniając wybór specjalizacji zainteresowaniem społeczną funkcją wymiaru sprawiedliwości. Uradowany spotyka się w kawiarni ze swoją dziewczyną. W tym samym miejscu jest też Jacek, który chwilę wcześniej był w zakładzie fotograficznym, gdzie zamówił odbitkę ze zniszczonej fotografii swojej siostry w stroju komunijnym. Teraz spożywa ciastko, a pod blatem stolika nawija na dłoń cienką linkę.

Pod hotel podjeżdża taksówka. Do samochodu wsiada Jacek i każe się wieźć na Dolny Mokotów. Na peryferiach miasta dusi taksówkarza linką, a gdy

ten przejawia jeszcze oznaki życia, wywleka go z auta i brutalnie zabija. Jacek wraca do samochodu i spokojnie zjada kanapkę taksówkarza.

Sala rozpraw. Pomimo obrony Piotra, Jacek zostaje skazany na karę śmierci. Adwokat jest przygnębiony i ma wątpliwości, czy przyjął właściwą koncepcję obrony.

Naczelnik więzienia wyraża zgodę na widzenie Piotra ze skazanym. Jacek wypytuje Piotra o swoją matkę i prosi, aby z nią porozmawiał w sprawie pochowania go w grobie obok ojca. W tym czasie kat sprawdza poprawność działania mechanizmu szubienicy. Pomimo ponagleń strażnika, mężczyźni nadal prowadzą rozmowę. Jacek wraca pamięcią do śmierci swojej 12-letniej siostry i prosi Piotra o odebranie odbitek z zakładu fotograficznego, a następnie przekazanie ich matce. Kończy się czas widzenia. Wyprowadzany przez strażników Jacek woła na znak protestu: proszę pana, ja nie chcę!.

Po koniecznych formalnościach następuje wykonanie wyroku. Wstrząśnięty i rozżalony Piotr płacze w lesie.

Krótki film

o miłości

(1988)

Reżyseria: Krzysztof Kieślowski; **Scenariusz:** Krzysztof Piesiewicz, Krzysztof Kieślowski; **Zdjęcia:** Witold Adamk; **Muzyka:** Zbigniew Preisner; **Scenografia:** Halina Dobrowolska; **Obsada aktorska:** Grażyna Szapolowska (Magda), Olaf Lubaszenko (Tomek), Stefania Iwińska (gospodyni Tomka), Piotr Machalica (Roman, mieszkaniec bloku Magdy), Artur Barciś (mężczyzna z walizką), Hanna Chojnacka, Stanisław Gawlik, Tomasz Gradowski, Rafał Imbro (kochanek Magdy), Jan Piechociński (kochanek Magdy), Krzysztof Koperski, Jarosława Michalewska, Małgorzata Rożniatowska, Emilia Ziółkowska; **Produkcja:** Ryszard Chutkowski, Zespół filmowy Tor, WFD Warszawa, Polska, 1988; barwny, 83'; **Premiera:** 1988. 10. 21; **Nagrody:** Nagroda Specjalna Jury, nagroda FIPRESCI, nagroda OCIC na MFF w San Sebastian, 1988; Grand Prix, nagroda za pierwszoplanową rolę kobiecą, nagroda za zdjęcia na FFFF w Gdańsku, 1988; „Srebrny Hugo” na MFF w Chicago, 1988; nagroda za reżyserię, nagroda aktorska na MFF w Genewie, 1989; nagroda publiczności, nagroda krytyki filmowej na MFF w Sao Paulo, 1989.

„Krótki film o miłości” to kinowa wersja jednego z odcinków telewizyjnego „Dekalogu”, odnosząca się do szóstego przykazania „Nie cudzołóż”. Opowieść o młodzińczej fascynacji, zakończonej dramatyczną próbą samobójstwa, refleksja na temat ludzkiej samotności i poszukiwaniu miłości. Swoista poetyka narracji, spowolniony rytm zdarzeń, pozwala niezwykle subtelnie pokazać złożoną warstwę psychologiczną i przeżycia dwójki bohaterów.

Na warszawskim osiedlu w wynajmowanym u matki kolegi pokoju mieszka spokojny i wrażliwy dwunastoletni Tomek. Każdego wieczoru za pomocą lunety wymierzonej w mieszkanie na przeciwko jego bloku obserwuje dojrzałą i intrygującą kobietę. Magda nie zastrzeżenia nigdy okien i nie jest świadoma regularnego obserwowania. Tomek jest zafascynowany kobietą i aby się do niej zbliżyć oraz móc ją ujrzeć z bliska zatrudnia się na poczcie oraz roznosi o poranku mleko.

Pewnego wieczoru zazdrosny o kochanka Tomek wzywa do mieszkania Magdy pogotowie gazowe. Z satysfakcją podgląda zburzenie intymnego nastroju

kochanków. Przeżywa również jej cierpienie spowodowane kłótnią z mężczyzną. Podstępnie zwabia ją na pocztę i wybiega za nią, aby wyznać jej miłość i przyznać się do ciągłego podglądania. Kobieta jest wzburzona i odchodzi. Wieczorem, gdy odwiedza ją kochanek, świadoma podglądania jej przez chłopca pozoruje scenę erotyczną, po czym opowiada mężczyźnie o Tomku. Ten wybiega przed blok i wywołuje Tomka. Następnego poranka pobity Tomek przychodzi z mlekiem pod drzwi Magdy. Ona postanawia porozmawiać z nim. Chłopiec proponuje spotkanie w kawiarni. Po spotkaniu kobieta zaprasza Tomka do siebie. Po „zbliżeniu” cynicznie i prześmiewczo komentuje to, co się stało. Tomek ucieka do domu i podcina sobie żyły w łazience. Zostaje odwieziony do szpitala.

Magda usiłuje odszukać chłopca, trafia w końcu do mieszkania matki kolegi Tomka. Kobieta pokazuje pokój Tomka i mówi jej, że się w niej zakochał. Gdy Tomek wraca ze szpitala, Magda natychmiast przychodzi do jego mieszkania. Ten jednak śpi. Magda spogląda przez lunetę i w wyobraźni widzi siebie i chłopca w intymnych uniesieniach.

La double vie de Véronique

(1991)

Podwójne życie Weroniki

Reżyseria: Krzysztof Kieślowski; **Scenariusz:** Krzysztof Kieślowski, Krzysztof Piesiewicz; **Zdjęcia:** Sławomir Idziak; **Muzyka:** Zbigniew Preisner; **Scenografia:** Patrice Mercier, Halina Dobrowolska; **Obsada aktorska:** Irène Jacob (Weronika, Véronique), Philippe Volter (Alexandre Fabbri), Halina Gryglaszewska (ciotka Weroniki), Sandrine Dumas (Catherine), Jerzy Gudejko (Antek, chłopak Weroniki), Kalina Jędrusik („Pstrokata”), Aleksander Bardini (dyrygent), Władysław Kowalski (ojciec Weroniki), Janusz Sterniński (adwokat), Louis Ducreux (profesor), Claude Duneton (ojciec Véronique), Lorraine Evanoff (Claude), Guillaume de Tonquedec (Serge), Gilles Gaston-Dreyfus (Jean-Pierre), Alain Frérot (listonosz), Youssef Hamid, Thierry de Carbonnières (profesor), Chantal Neuwirth (repcjonistka), Nausicaa Rampony (Nicole), Bogusława Schubert, Jacques Potin, Nicole Pinaud, Philippe Campos, Beata Malczewska, Jacek Wójcicki, inni; **Produkcja:** Leonardo de la Fuente, Bernard P. Guiremand, Ryszard Chutkowski, Sideral Productions, Le Studio Canal+, Studio Filmowe Tor, Polska, Francja, 1991; barwny, 93'; **Premiera:** 1991. 10. 06; **Nagrody:** Nagroda Jury za najlepszą rolę kobiecą, nagroda Jury Ekumenicznego, nagroda FIPRESCI na MFF w Cannes, 1991; Nagroda Amerykańskiego Stowarzyszenia Krytyków Filmowych (NSFC), 1991; Złota Kaczka (pismo „Film”) w kategorii: najlepszy film polski, 1991.

„Podwójne życie Weroniki” to film, w którym Kieślowski porusza sprawy dotyczące niewytłumaczalnych sfer naszego życia, będących poza zasięgiem jakichkolwiek kryteriów racjonalnych. To wnikliwa opowieść o próbie szukania ukrytego sensu życia, rozwikłania tajemnicy, którą można tylko zaakceptować, ale nigdy dogłębnie nie poznać. „Podwójne życie Weroniki” to pierwszy film Kieślowskiego kręcony na Zachodzie.

Mieszkające w Polsce i we Francji Weronika i Véronique to dwie identyczne dziewczyny. Nie wiedzą o swoim wzajemnym istnieniu, obie mają kłopoty z sercem i obie są utalentowane muzycznie.

Weronika – mieszkanka małego miasteczka, śpiewająca w chórze, ma przeczucie, że jest spokrewniona z kimś, z kim odczuwa duchową bliskość. Przyjeżdża do Krakowa i bierze udział w przesłuchaniach muzycznych. Zostaje dopuszczona do konkursu i wygrywa. Będąc na Rynku Głównym, przypadkowo jest świadkiem manifestacji. W autobusie z francuskimi turystami zauważa dziewczynę wyglądającą jak jej sobowtór. Francuzka odjeżdża autokarem fotografując

manifestantów. Podczas występu na scenie filharmonii Weronika nagle upada i umiera na atak serca.

W tym samym czasie Véronique w Clermont - Ferrant odczuwa niepokój i osamotnienie związane ze stratą bliskiej osoby. Pracuje w szkole, gdzie uczy muzyki. Poznaje tam lalkarza Aleksandra, autora przedstawienia, które ją poruszyło. Dziewczyna dostaje od Aleksandra tajemnicze przesyłki, których znaczenie wyjaśnia się po lekturze książek kupionych w jego sklepie.

Véronique w rozmowie z ojcem wyznaje, że odczuwa brak kogoś bliskiego. Wyniki badań potwierdzają u niej chorobę serca. Dziewczyna i Aleksander wyznają sobie miłość. Pomimo sprzeciwu profesora muzyki, Véronique rezygnuje z lekcji śpiewu. Opowiada Aleksandrowi o swoich rozterkach i ciągłym przeczuciu, że jest równocześnie we Francji i w innym miejscu. Ogarnia ją przygnębienie, kiedy widzi na zdjęciu z Krakowa Weronikę. Véronique decyduje się zaśpiewać, w przedstawieniu lalkowym napisanym przez Aleksandra, cały utwór, którego Weronika nie zdążyła dokończyć w filharmonii.

Trzy kolory. Biały

(1993)

Trois couleurs. Blanc

Reżyseria: Krzysztof Kieślowski; **Scenariusz:** Krzysztof Kieślowski, Krzysztof Piesiewicz; **Zdjęcia:** Edward Kłosiński; **Muzyka:** Zbigniew Preisner; **Scenografia:** Halina Dobrowolska, Claude Lenoir; **Obsada aktorska:** Zbigniew Zamachowski (Karol Karol), Julie Delpy (Dominique), Janusz Gajos (Mikołaj), Jerzy Stuhr (Jurek, brat Karola), Grzegorz Warchoń, Jerzy Nowak (chłop), Aleksander Bardini (notariusz), Cezary Harasimowicz (inspektor), Jerzy Trela (kierowca Karola), Cezary Pazura (właściciel kantoru), Michel Lisowski, Piotr Machalica, Barbara Dziekan (pani Ewa), Marzena Trybała (pracownik Mariotta), Philippe Morier Genoud (sędzia), Francis Coffinet (urzędnik bankowy), Yannick Evely (urzędnik w metrze), Jacques Disses, Teresa Budzisz-Krzyżanowska, Krystyna Bigelmajer, Jerzy Dominik, Jakub Grzegorek, Małgorzata Kaczmarska, Aleksander Kalinowski, Stan Latek, Joanna Ładyńska, inni; **Producent:** Marin Karmitz; **Produkcja:** Ryszard Chutkowski, MK2 Productions SA, France 3 Cinema (Paris), CAB Production Lozanna, Studio Filmowe Tor, Polska, Francja, Szwajcaria, 1993, barwny, 88'; **Premiera:** 1994. 02. 25; **Nagrody:** "Srebrny Niedźwiedź" na MFF w Berlinie za reżyserię, 1994; Złota Kaczka (pismo „Film”) w kategorii: najlepszy film polski, 1995.

„Trzy kolory. Biały” jest filmem o równości w miłości, ale w sposób przewrotny. To gorzka komedia, pełna niespodziewanych zwrotów akcji, z aluzjami i cytatami, przedstawiająca ironiczne spojrzeniem na rodzący się polski kapitalizm. To opowieść o mężczyźnie wymierzającym karę kobiecie za doznane upokorzenia.

Główny bohater Karol polski fryzjer, mąż pięknej Francuzki Dominique, prowadzi w Paryżu salon fryzjerski. Można przypuszczać, że stres związany z pobytem w obcym kraju, niezajomością języka francuskiego i otoczenia sprawia, że Karol staje się impotentem. Dominique, nie mogąc się doczekać przez pół roku skonsumowania związku, rozwodzi się z mężem. Jednocześnie zabiera mu cały majątek i blokuje karty bankowe. Zakochany nadal Karol, nie otrzymuje cienia nadziei od żony, że kiedykolwiek do niego wróci.

Osamotniony Karol próbuje zarobić na bilet powrotny do Polski, grając na grzebienu na stacjach metra. Poznaje tam swego rodaka, tajemniczego Mikołaja, rozczerwanego życiem intelektualistę. Mikołaj pomaga Karolowi wrócić do Polski, przemycając

go samolotem w dużej walizce jako swój bagaż. Na lotnisku walizka zostaje skradziona a pobity przez złodziei Karol ląduje na wysypisku śmieci. Zamieszkuje u brata na obrzeżach Warszawy. Na rodzinnej ziemi szybko odzyskuje siły i zalecza rany. Postanawia zbić majątek, nauczyć się języka francuskiego, by udowodnić Dominique, że jest jej wart.

Karol, dzięki sprytowi, którego nie miał za granicą, w Polsce z zawrotną szybkością dorabia się wielkiego majątku. Tę fortunę zapisuje w spadku byłej żonie, pozorując własną śmierć i pogrzeb. Podstępnie zwabia Dominique do Polski, by postawić ją w sytuacji osoby pragnącej wyłudzić majątek. Przynęta, jaką miały być zapisane w testamencie pieniądze wydaje się niepotrzebna, gdyż Dominique szczerze cierpi z powodu „śmierci” męża. W nocy Karol spotyka Dominique. Pewny siebie daje w końcu żonie fizyczną rozkosz.

Kobieta zostaje oskarżona o zamordowanie Karola i skazana na pobyt w więzieniu. Karol by być blisko Dominique mieszka w domu brata i przychodzi na więzienne podwórko by przez lornetkę przyglądać się swej ukochanej.

Trzy kolory. Niebieski

(1993)

Trois couleurs. Bleu

Reżyseria: Krzysztof Kieślowski; **Scenariusz:** Krzysztof Kieślowski, Krzysztof Piesiewicz; **Zdjęcia:** Sławomir Idziak; **Muzyka:** Zbigniew Preisner; **Scenografia:** Claude Lenoir; **Obsada aktorska:** Juliette Binoche (Julie), Benoît Régent (Olivier), Florence Pernel (Sandrine), Charlotte Very (Lucille), Helene Vincent (dziennikarka), Philippe Volter (agent z biura nieruchomości), Claude Duneton (lekarz), Huques Quester (Patrice, mąż Julie), Emannelle Riva (matka), Vignon (Florence) (kopistka), Jacek Ostaszewski (flecista), inni; **Producent:** Marin Karmitz; **Produkcja:** Yvon Crenn, MK2 Productions SA, CED Productions, France 3 Cinéma (Paris), CAB Production Lozanna, Studio Filmowe Tor, Polska, Francja, Szwajcaria, 1993, barwny, 94'; **Premiera:** 1993. 10. 01; **Nagrody:** „Złoty Lew”, nagroda za zdjęcia, nagroda OCIC na MFF w Wenecji, 1993; „Złota Kaczka” (pismo „Film”) nagroda specjalna; 1994; Nominacje do „Cezara” za najlepszy film, reżyserię, debiut w roli kobiecej, zdjęcia, scenariusz, muzyka, 1994; „Cezar” za montaż, dźwięk, pierwszoplanową rolę kobiecą, 1994.

„Trzy kolory. Niebieski” jest pierwszą częścią trylogii, którą Krzysztof Kieślowski napisał wraz ze scenarzystą Krzysztofem Piesiewiczem. Filmy „Trzy kolory. Niebieski”, „Trzy kolory. Biały”, „Trzy kolory. Czerwony” (1993-1994) miały symbolizować trzy hasła Rewolucji Francuskiej: wolność, równość, braterstwo, dla których reżyser poszukiwał odpowiedników we współczesności.

„Trzy kolory. Niebieski” to film symbolizujący hasło: wolność. Ten licznie nagradzany film jest opowieścią o uwolnieniu się od wspomnień, przeżyć, o wolności jako braku więzów międzyludzkich i zobowiązań, a także o odbudowaniu pustki i wartości życiowych.

Trzydziestotrzyletnia Julie traci w wypadku samochodowym męża i 5-letnią córeczkę. Jej mąż Patrice za życia był znanym i wybitnym kompozytorem muzyki poważnej, który miał przygotować utwór muzyczny na Święto Europy. Zrezygnowawszy z samobójstwa, zrozpaczona Julie postanawia odrzucić rzeczywistość i odciąć się od przeszłości. Chce sprzedać duży dom pod Paryżem, gdzie mieszkała z rodziną, likwiduje pamiątki po najbliższych, wyrzuca partytury męża z muzyką na europejskie święto, przeprowadza się do Paryża, nie zostawiając nikomu swego adresu. Spędza noc ze współpracownikiem męża Olivierem, który od dawna ją kocha. Kobieta jednak nie chce utrzymywać z nim dalszych kontaktów. Żyje z dnia na dzień, chodzi na basen, do kawiarni, nawiązuje

znajomość z sąsiadką o nadszarpniętej reputacji, nie angażuje się emocjonalnie w codzienne życie, nie tworzy więzi z otoczeniem, aby znów czegoś nie stracić. Ciągłe nie potrafi zapomnieć; gdy słyszy muzykę napisaną przez Patrice ogarnia ją rozpacz. Podczas odwiedzin u matki w domu starców Julie oświadcza, że była szczęśliwa i nie chce już nigdy angażować się ani w przyjaźń, ani miłość, a posiadanie wspomnień to pułapka. Kolejny raz odrzuca Oliviera, który po wielu trudach zdołał ją odszukać. Którejś nocy dzwoni do niej sąsiadka i prosi, aby przyjechała do klubu nocnego, w którym pracuje. Julie ogląda w TV reportaż, z którego wynika, że Olivier nieoczekiwanie odnalazł partytury męża i zamierza dokończyć utwór. W programie pojawiają się jej zdjęcia, a także zdjęcia jej zmarłego męża z inną kobietą. Julie prosi Oliviera o wyjaśnienia. Okazuje się, że istniały kserokopie nut, a kobieta ze zdjęć to kochanka męża, aplikantka adwokacka. Julie odnajduje Sandrine, która jest w ciąży z jej nieżyjącym mężem. Szlachetnie przepisuje niesprzedany jeszcze dom na przyszłego syna męża i daje mu jego nazwisko. Przerywa swoją pustkę i zaczyna komponować brakujące części niedokończonego utworu muzycznego. Zbliży się z Olivierem, zaczyna normalną egzystencję, odrodzona pozwala sobie doświadczać miłości, pamiętając jednocześnie o córce i mężu. Film kończy *Hymn do miłości świętego Pawła*. Chór śpiewa po grecku, że „miłość nigdy nie ustanie”.

(1994)

Trzy kolory. Czerwony

Trois couleurs. Rouge

Reżyseria: Krzysztof Kieślowski; **Scenariusz:** Krzysztof Kieślowski, Krzysztof Piesiewicz; **Zdjęcia:** Piotr Sobociński; **Muzyka:** Zbigniew Preisner; **Scenografia:** Claude Lenoir; **Obsada aktorska:** Irène Jacob (Valentine), Jean-Louis Trintignant (sędzia), Frédérique Feder (Karin), Jean-Pierre Lorit (August), Samuel Lebinan (fotograf), Teco Celio (*barman*), Marion Stalens, Bernard Escalon, Jean Schlegel, Paul Vermeulen, Elżbieta Jasińska, Jean-Marie Daunas, Roland Carey, Brigitte Raul, Leo Ramseyer, Nader Farman, inni; **Producent:** Marin Karmitz; **Produkcja:** Gerard Ruey, MK2 Productions SA, France 3 Cinema (Paris), CAB Production Lozanna, Studio Filmowe Tor, Canal+, Polska, Francja, Szwajcaria, 1994, barwny, 95'; **Premiera:** 1994. 05. 27; **Nagrody:** Główna Nagroda „Air Canada” na MFF w Vancouver, 1994; Toruń („Camerimage”) – „Srebrna żaba” za zdjęcia, 1994; Nominacje do „Oscara” za oryginalny scenariusz, zdjęcia i reżyserię, 1994; Cezar za muzykę, 1994; Nominacja do „Złotego Globu” w kategorii: film obcojęzyczny, 1994; BAFTA – nominacja w kategorii: reżyseria, scenariusz oryginalny, rola kobieca, 1994.

„Trzy kolory. Czerwony” ostaną część tryptyku dotycząca braterstwa jest najbardziej osobistym i optymistycznym filmem Kieślowskiego. Ta prosta historia pokazuje warianty miłości i daje wielorakie możliwości interpretacyjne przestania.

Dwudziestokilkuletnią modelkę Valentine, poznajemy w jej mieszkaniu podczas rozmowy telefonicznej z przebywającym poza granicami Szwajcarii ukochanym Michele. Następnego dnia Valentine potrąca samochodem sukę Ritę. Dzięki informacji na obroży odwozi ją do właściciela. Mieszkający samotnie w willi na przedmieściach Genewy właściciel jest oschły i nie zainteresowany swoim psem. Valentine zawozi psa do weterynarza i postanawia go zatrzymać. Nazajutrz na spacerze Rita ucieka. Przecucie Valentine nie myli, pies wrócił do właściciela. Zaintrygowana próbuje rozmawiać z właścicielem, który okazuje się być emerytowanym sędzią. Valentine jest zszokowana i zniesmaczona, gdy odkrywa, że głównym zajęciem wypełniającym pustkę sędziego jest podsłuchiwanie rozmów telefonicznych sąsiadów. Ma zamiar opowiedzieć o tym podsłuchiwanym sąsiadom jednak uświadamia sobie, że wyrządziłaby wiele krzywdy mówiąc o podsłuchanych brudach i tajemnicach rodzinnych. Postanawia milczeć. Valentine zbli-

ża się w rozmowach z sędzią, ich relacje przybierają formę duchowego związku.

Michel telefonicznie oskarża Valentine o zdradę. Związek na odległość coraz bardziej męczy dziewczynę. Sędzia ma wytoczony proces cywilny o podsłuchiwanie sąsiadów. Doniósł sam na siebie, aby sprawdzić reakcję Valentine. Dziewczyna zwierza się ze swych problemów, a sędzia opowiada o swej byłej miłości z młodości - blondynce, która go zdradziła i upokorzyła, doprowadzając tym samym do jego samotności i goryczy. Zwierzenia sędziego wpływają na zmianę postrzegania rzeczywistości przez Valentine.

Sędzia namawia Valentine na podróż promem do Anglii. Chce, aby doszło do spotkania Valentine z Augustem, jednym z mężczyzn, którego podsłuchiwał. Ten mężczyzna, student prawa, mieszka blisko Valentine, ciągle się mijają, ale jak do tej pory nigdy się osobiście nie poznali. August właśnie naocznie przekonał się o niewierności swej ukochanej Karin i aby zapomnieć o bólu chce wyjechać do Anglii. Sędzia ogląda relację w telewizji: prom, na którym płynęli Valentine i Auguste miał wypadek. Przeżyło jedynie parę osób: w tym dwóch obywateli Szwajcarii – Valentine i Auguste, którzy nareszcie się spotykają, a także główne postacie Niebieskiego i Białego.

Krzysztof
Kieślowski:
I'm so- so..

Krzysztof Kieślowski: Jest mi tak sobie

Reżyseria: Krzysztof Wierzbicki; **Scenariusz:** Krzysztof Wierzbicki; **Zdjęcia:** Jacek Petrycki; **Oświetlenie:** Robert Fronczak; **Muzyka:** Zbigniew Preisner; **Dźwięk:** Michał Żarnecki; **Montaż:** Milenia Fiedler, Marcin Piątkowski; **Kierownictwo produkcji:** Marian Hirschorn; **Wystąpili:** Krzysztof Kieślowski, Andrzej Wiernikowski (Lekarz), Jacek Lipiński (Grafolog), Wojciech Kemkel (Jasnowidz), Elżbieta Nasielska (Psychoterapeutka), Jan Sikorski (Ksiądz); **Producent:** Karen Hjort; **Produkcja:** Kulturmode Film, National Film Board of Denmark, Danish Broadcasting Corp., Dania, 1995; barwny, 56'.

Głównym bohaterem dokumentu „Krzysztof Kieślowski: I'm so-so...” jest reżyser na emeryturze - Krzysztof Kieślowski. To blisko godzinny film zrealizowany w maju 1995 roku na Mazurach przez grupę dawnych, bliskich współpracowników reżysera, część z nich jeszcze z okresu twórczości dokumentalnej. Przeprowadza wywiad i reżyseruje długoletni asystent Kieślowskiego – Krzysztof Wierzbicki, operatorem kamery jest Jacek Petrycki, a muzykę napisał Zbigniew Preisner. Film zrobiony na zlecenie telewizji duńskiej przedstawia sylwetkę Kieślowskiego, jakiej nigdy nie widział przeciętny widz.

Film zaskakujący i niezwykły, gdyż Kieślowski znany ze swej skromności i słownej oszczędności

w wywiadach dotyczących jego prywatnego życia, teraz, w otoczeniu bliskich ludzi otwiera się i opowiada o osobistych sprawach. Wspomina swoje przeżycia z czasów dzieciństwa, chorobę i śmierć ojca, swoją młodość, twórczość filmowca, szczerze odpowiada na zadane pytania. Mówiąc o kwestiach najważniejszych jak również o rzeczach bardziej przyziemnych, daje widzowi poczucie obcowania z człowiekiem niezwykłym, który nie lubi udostępniać swego wizerunku mediom.

W perspektywie odejścia, na niecały rok przed śmiercią, ostatni filmowy portret Kieślowskiego po głębia wagę jego odpowiedzi i przemyśleń, m.in. na temat Boga.

„Z punktu widzenia nocnego portiera”

Realizacja: Krzysztof Kieślowski; **Zdjęcia:** Witold Stok; **Muzyka:** Wojciech Kilar; **Opracowanie muzyczne:** Michał Żarnecki; **Dźwięk:** Wiesława Dembińska, Michał Żarnecki; **Montaż:** Lidia Zonn; **Kierownictwo produkcji:** Wojciech Kapczyński; **Współpraca:** Krzysztof Wierzbicki, Alina Siemińska, Jerzy Snoch; **Produkcja:** Wytwórnia Filmów Dokumentalnych w Warszawie, 1977; barwny, 15'30"; **Nagrody:** Grand Prix „Złoty Lajkonik” w Konkursie Krajowym oraz nagroda FIPRESCI w Konkursie Międzynarodowym na XVI MFFK w Krakowie, 1979; Nagroda Jury na MFFK i D w Lille, 1979; „Srebrna Sestercja” na MFFD w Nyon, 1979.

„Regulamin jest ważniejszy jak człowiek” to kontrowersyjne credo bohatera filmu Kieślowskiego, nocnego, wieloletniego strażnika – służbisty w zakładzie pracy. Portier nie tylko fanatycznie przestrzega regulaminu w miejscu pracy np. kontrolując pracowników przy wyjściu, ale również poza nim. Po godzinach pracy z własnej inicjatywy kontroluje młodzież przebywającą w parku, wagarujących uczniów lub ludzi

nielegalnie łowiących ryby. Ten po części inscenizowany dokument można traktować jako studium osoby przedstawiającej fanatyczną, autorytarną i utożsamiającą władzę postawę. Kieślowskiemu udało się nie ośmieszyć swego bohatera, lecz pokazać jak ideologia może zawładnąć słabym człowiekiem.

Film początkowo zatrzymany przez cenzurę został doceniony kilkoma nagrodami.

„Dworzec”

Realizacja: Krzysztof Kieślowski; **Współpraca realizatorska:** Krzysztof Wierzbicki; **Zdjęcia:** Witold Stok; **Współpraca operatorska:** Jacek Piotr Latało; **Opracowanie muzyczne i dźwięk:** Michał Żarnecki; **Montaż:** Lidia Zonn; **Współpraca montażowa:** Alina Siemińska; **Kierownictwo produkcji:** Lech Grabiński; **Produkcja:** Wytwórnia Filmów Dokumentalnych w Warszawie, 1980; czarno-biały, 12'.

„Dworzec” to dokument przedstawiający obraz dworca Warszawa Centralna. Kamera śledzi życie, rytm dworca, zniecierpliwionych podróżnych. Zamieszanie, chaos, zgietk, pośpiech, zdenerwowanie podróżnych są rejestrowane przez zawieszoną pod sufitem kamery telewizyjnej przemysłowej. Zapowiedzi z megafonów o spóźnieniach pociągów przenikają się z propagandowymi informacjami z dziennika telewizyjnego.

„Gadające głowy”

Realizacja: Krzysztof Kieślowski; **Współpraca realizatorska:** Krzysztof Wierzbicki, Grzegorz Eberhardt; **Zdjęcia:** Jacek Petrycki, Piotr Kwiatkowski; **Dźwięk:** Michał Żarnecki; **Montaż:** Alina Siemińska; **Kierownictwo produkcji:** Lech Grabiński; **Produkcja:** Wytwórnia Filmów Dokumentalnych w Warszawie, 1980; czarno-biały, 14’.

Używając oszczędnych środków i posługując się migawkowymi wywiadami z ludźmi, Kieślowski w filmie „Gadające głowy” stworzył zbiorowy portret tzw. „stan umysłów” Polaków w 1980 roku.

Reżyser pokazuje na ekranie rok urodzin i zadaje pytania „kim jesteś?”, „co jest dla ciebie najważniejsze?”, „czego byś chciał?” ludziom w różnym wieku i o różnych zawodach i pozycjach społecznych. Z uzyskanych odpowiedzi wyłaniają się marzenia

i pragnienia społeczeństwa. Jednocześnie Kieślowski charakteryzuje niepokoje, nastroje społeczne i stosunki międzyludzkie. Odpowiedzi zmieniają się wraz ze wzrostem wieku, niemniej starsi i młodszy mówią o nieuczciwości, interesowności, agresji, ograniczeniu swobód obywatelskich, braku uczuć i poszanowania. Chcą przywrócenia tych wartości, a także sprawiedliwości, demokracji, poczucia bezpieczeństwa, godnego życia, wzajemnego szacunku i więcej miłości.

dokumenty

„Siedem kobiet w różnym wieku”

Realizacja: Krzysztof Kieślowski; **Współpraca realizatorska:** Krzysztof Wierzbicki; **Zdjęcia:** Witold Stok; **Dźwięk:** Michał Żarnecki; **Montaż:** Alina Siemińska, Lidia Zonn; **Kierownictwo produkcji:** Lech Grabiński; **Produkcja:** Wytwórnia Filmów Dokumentalnych w Warszawie, 1978; czarno-biały, 15’; **Nagrody:** Grand Prix „Złoty Lajkonik” na OFFK w Krakowie, 1979.

Dokument o siedmiu tancerkach baletu klasycznego. Kieślowski pokazuje cienie i blaski życia zawodowych tancerek w wieku od kilku do kilkudziesięciu lat. Przedstawione w tym impresyjnym dokumencie wieloletnia, połączona z wyrzeczeniami ciężka pra-

ca, czasami krótka kariera, a na końcu wspomnienia i rozczarowanie zawodem nasuwają refleksję na temat przemijania. Siedem życiorysów układa się w jeden los, pokazując jednocześnie etapy wyczerpującej pracy, młodzieńczych marzeń, nadziei i rezygnacji.

